

บทที่ 4

การอภิปรายผลการวิจัย

การเสนอผลการวิจัย เรื่องผลของตัวแบบที่มีต่อการลดความวิตกกังวล ของนักศึกษาพยาบาลก่อนการศึกษาภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาล ครอบคลุมสาระสำคัญดังนี้คือ วัตถุประสงค์ สมมติฐาน วิธีดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะตามลำดับดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษามลของการเสนอตัวแบบเสถียรลักษณ์ ในรูปแบบบันทึกภาพที่มีต่อการลดความวิตกกังวลของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาลสงขลา ก่อนการศึกษาภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาล
2. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวล ของนักศึกษาที่ได้ชมตัวแบบจากเทปบันทึกภาพ ในระยะก่อนการทดลอง กับในระยะหลังการทดลอง
3. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวล ของนักศึกษาที่ได้ชมตัวแบบจากเทปบันทึกภาพ กับที่ไม่ได้ชมตัวแบบจากเทปบันทึกภาพ ในระยะหลังการทดลอง

สมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 1 ความวิตกกังวลของนักศึกษาที่ได้ชมตัวแบบจากเทปบันทึกภาพ ในระยะหลังการทดลอง จะต่ำกว่าในระยะก่อนการทดลอง

สมมติฐานข้อที่ 2 ความวิตกกังวลของนักศึกษาที่ได้ชมตัวแบบจากเทปบันทึกภาพ จะต่ำกว่าความวิตกกังวลของนักศึกษาที่ไม่ได้ชมตัวแบบจากเทปบันทึกภาพ ในระยะหลังการทดลอง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2535 ของวิทยาลัยพยาบาลสงขลาที่กำลังจะเข้าศึกษาภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาลเป็นครั้งแรก ซึ่งทำแบบวัดความวิตกกังวลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้คะแนนอยู่ระหว่าง ± 1 SD ของคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม คือผู้ที่ได้คะแนนอยู่ระหว่าง 116 ถึง 161 มีจำนวน 48 คน แล้วสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลากมาเป็นกลุ่มทดลอง 24 คน กลุ่มควบคุม 24 คน

2. แบบแผนการวิจัย การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยใช้รูปแบบการวิจัยเป็นแบบที่มีกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมแบบสุ่ม และมีการทดสอบก่อนการทดลอง หลังการทดลอง (Randomized Control Group Pretest - Posttest Design)

3. เครื่องมือในการวิจัย

3.1 แบบวัดความวิตกกังวล ของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ชั้นปีที่ 1 ก่อนการศึกษาภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาล ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีพื้นฐานมาจากแบบวัดความวิตกกังวลของสปีลเบิร์กเกอร์ (Spielberger, 1966) แบบภาวะ (State Anxiety) และการศึกษาแนวคิด รายละเอียดของวิชานี้จากคู่มือวิชา แนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาลของวิทยาลัยพยาบาลสงขลา กองงานวิทยาลัยพยาบาล สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุข รวมทั้งศึกษางานวิจัยที่มีโครงสร้างใกล้เคียงกับการวิจัยนี้ เพื่อทราบรูปแบบ และรายละเอียดของแบบวัดความวิตกกังวล

3.2 ตัวแบบสัญลักษณ์ ในรูปของเทปบันทึกภาพ สถานการณ์ในเทปบันทึกภาพ เป็นสถานการณ์ที่นักศึกษาเข้าไปศึกษาภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาลเป็นครั้งแรก ได้สร้างสัมพันธ์ภาพกับผู้ป่วย และดูแลให้การพยาบาลผู้ป่วยที่ได้รับมอบหมายอย่างสมบูรณ์

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 ระยะเวลาการทดลอง

4.1.1 ผู้วิจัยนำแบบวัดความวิตกกังวล ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาพยาบาลและผดุงครรภ์ชั้นปีที่ 1 ที่ยังไม่ได้เข้าศึกษาภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาล ของวิทยาลัยพยาบาลสงขลา จำนวน 30 คน นำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดความวิตกกังวล แต่ละข้อด้วยวิธีการทดสอบที่ ได้ข้อความในแบบวัดความวิตกกังวลที่มีค่าอำนาจจำแนก จำนวน 50 ข้อ และหาความเที่ยงด้วยวิธีหาค่าความคงที่ภายใน โดยวิธีการแบบ สัมประสิทธิ์แอลฟา ตามวิธีของครอนบาค ได้ค่าความเที่ยง 0.96

4.1.2 ผู้วิจัยให้นักศึกษาพยาบาลศาสตร์ชั้นปีที่ 1 ที่กำลัง จะเข้าศึกษาภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาล จำนวน 73 คน ทำแบบวัดความวิตกกังวลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้คะแนนอยู่ระหว่าง ± 1 SD ของคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม คือผู้ที่ได้คะแนนอยู่ระหว่าง 116 ถึง 161 ซึ่งมีจำนวน 48 คน แล้วสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับฉลากมา เป็นกลุ่มทดลอง 24 คน กลุ่มควบคุม 24 คน

4.2 ระยะเวลาการทดลอง

4.2.1 ผู้วิจัยวัดความวิตกกังวลใน 2 สัปดาห์ ก่อนเข้า ศึกษาภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาล ของกลุ่มทดลอง และกลุ่ม ควบคุม โดยใช้แบบวัดความวิตกกังวลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4.2.2 ผู้วิจัยแจ้งให้นักศึกษากลุ่มทดลองมาชมเทปบันทึกภาพ 1 เรื่อง ให้ชม 2 ครั้งนานครั้งละ 25 นาที เป็นเวลา 2 วัน ใน 1 สัปดาห์ ก่อนเข้าศึกษาภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาล

สำหรับกลุ่มควบคุม ให้อยู่ในชั่วโมงศึกษาดด้วยตนเอง และไม่ได้ชมเทป บันทึกภาพใด ๆ

4.3 ระยะเวลาหลังการทดลอง

4.3.1 ผู้วิจัยวัดความวิตกกังวล ของกลุ่มทดลอง และกลุ่ม ควบคุม ในวันแรกที่เข้าศึกษาภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาล ก่อนเวลารับเวรเช้า (เวลา 7.30 น.) โดยใช้แบบวัดความวิตกกังวลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 ผู้วิจัยนำคะแนนจากแบบวัดความวิตกกังวลของกลุ่มทดลอง ในระยะก่อนการทดลอง และหลังการทดลองมาทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยใช้การทดสอบที (T-Test) แบบไม่อิสระ (Dependent)

5.2 ผู้วิจัยนำคะแนนจากแบบวัดความวิตกกังวลของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง มาทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยใช้การทดสอบที (T-Test) แบบอิสระ (Independent)

สรุปผลการวิจัย

* ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. คะแนนความวิตกกังวลของกลุ่มทดลอง ในระยะหลังการทดลอง ต่ำกว่า ในระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. คะแนนความวิตกกังวลของกลุ่มทดลอง ต่ำกว่ากลุ่มควบคุม ในระยะหลังการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

แสดงว่าการเสนอตัวแบบเผชิญลักษณะในรูปของเทปบันทึกภาพ สามารถลดความวิตกกังวลของนักศึกษาพยาบาล ก่อนการศึกษากาศปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาลได้

การอภิปรายผล

การอภิปรายผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยอภิปรายผลตามสมมติฐานที่ตั้งไว้เป็นลำดับต่อไปนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 ความวิตกกังวลของนักศึกษาที่ได้ชมตัวแบบจากเทปบันทึกภาพ ในระยะหลังการทดลอง จะต่ำกว่าในระยะก่อนการทดลอง ผลการวิจัยปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลก่อนการศึกษากาศปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาลของกลุ่มทดลอง ในระยะก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยระยะหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลของกลุ่มทดลอง ต่ำกว่าในระยะก่อนการทดลอง

นั่นคือ ความวิตกกังวลของนักศึกษาที่ได้สัมผัสตัวแบบจากเทปบันทึกภาพ ในระยะหลังการทดลอง ต่ำกว่าในระยะก่อนการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ คาราวรรณ ต๊ะปิ่นตา (2528 : 53) พบว่า ระดับความวิตกกังวลของนักศึกษาพยาบาลก่อนเข้าศึกษาภาคปฏิบัติวิชาการพยาบาลจิตเวชในกลุ่มที่ได้สัมผัสตัวแบบ (กลุ่มทดลอง) ลดลงมากกว่ากลุ่มที่ไม่ได้สัมผัสตัวแบบ (กลุ่มควบคุม) ทั้งในระยะหลังการทดลอง และในระยะติดตามผล และการที่ตัวแบบสัญลักษณ์ในรูปของเทปบันทึกภาพสามารถลดความวิตกกังวลของนักศึกษาพยาบาลก่อนการศึกษาภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาลได้ อาจเป็นเพราะว่า

ประการแรก ตัวแบบสัญลักษณ์ในรูปของเทปบันทึกภาพมีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มทดลอง ทั้งในด้านอายุ เพศ การศึกษา และประสบการณ์ ในการปฏิบัติ การพยาบาลมาแล้วเป็นเวลา 1 ปี ทำให้การเรียนรู้โดยการสังเกตหรือการเลียนแบบดีขึ้น เพราะการเรียนรู้โดยการสังเกตหรือการเลียนแบบจะน้อยลงตามระดับความแตกต่างกันระหว่างตัวแบบและผู้สังเกต (อัจฉรา ชรรมาภรณ์, 2531: 93)

ประการที่สอง การใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ในรูปเทปบันทึกภาพที่ตัวแบบเป็นคนจริง ๆ จะมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้โดยการสังเกตหรือการเลียนแบบมากกว่าตัวแบบอื่น ๆ (อัจฉรา ชรรมาภรณ์, 2531: 93)

ประการที่สาม สถานการณ์ในเทปบันทึกภาพ เป็นสถานการณ์ที่มีความสำคัญกับกลุ่มทดลอง คือ เป็นสถานการณ์ที่นักศึกษาเข้าไปศึกษาภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาลเป็นครั้งแรก ได้สร้างสัมพันธ์ภาพกับผู้ป่วย และดูแลให้การพยาบาลผู้ป่วยที่ได้รับมอบหมายอย่างสมบูรณ์โดยวิธีการเสนอตัวแบบเริ่มจากให้เห็นความวิตกกังวลของตัวแบบ และตัวแบบเข้าเผชิญกับความวิตกกังวล จนกระทั่งสามารถลดความวิตกกังวลลง และได้รับการเสริมแรงในพฤติกรรมที่เหมาะสม เพราะพฤติกรรมที่ได้รับการเสริมแรงจะถูกเลียนแบบมากกว่าพฤติกรรมที่แสดงออกไปแล้วได้รับการลงโทษ (อัจฉรา ชรรมาภรณ์, 2531: 93)

ศึกทั้ง เป็นสถานการณ์ที่กลุ่มทดลองจะต้องเผชิญในเวลาอันใกล้นี้ และก่อให้เกิดความวิตกกังวลต่อการศึกษาภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาล จึงเป็นผลให้กลุ่มทดลองเกิดความสนใจตัวแบบสัญลักษณ์ ในรูปของเทปบันทึกภาพ ซึ่งความสนใจตัวแบบนี้ เป็นผลให้ตัวแบบมีประสิทธิภาพในการทำให้กลุ่มทดลองสามารถเรียนรู้โดยอ้อมการสังเกตหรือการเลียนแบบได้ยิ่งขึ้น (Bandura, 1977 : 24-25)

สมมติฐานข้อที่ 2 ความวิตกกังวลของนักศึกษาที่ได้ชมตัวแบบจากเทปบันทึกภาพ จะต่ำกว่าความวิตกกังวลของนักศึกษาที่ไม่ได้ชมตัวแบบจากเทปบันทึกภาพ ในระยะหลังการทดลอง

ผลการวิจัยปรากฏว่า ในระยะก่อนการทดลองคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลก่อนการศึกษภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาล ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่ต่างกัน แสดงว่าความวิตกกังวลก่อนการศึกษภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาลของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ใกล้เคียงกัน ซึ่งเชื่อได้ว่าเป็นผลมาจากแบบแผนการวิจัยที่มีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างและจัดเข้าเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยการสุ่ม ทำให้ยอมรับได้ว่า ทั้งสองกลุ่มมีความวิตกกังวลก่อนการศึกษภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาลใกล้เคียงกันจริง แต่ในระยะหลังการทดลองคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลก่อนการศึกษภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาล ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวล ของกลุ่มทดลองต่ำกว่ากลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลอง นั่นคือ ความวิตกกังวลของนักศึกษาที่ได้ชมตัวแบบจากเทปบันทึกภาพต่ำกว่าความวิตกกังวลของนักศึกษาที่ไม่ได้ชมตัวแบบจากเทปบันทึกภาพ ในระยะหลังการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดาราวรรณ คีระปิตดา (2528 : 53) พบว่ากลุ่มทดลองสามารถลดความวิตกกังวลได้มากกว่ากลุ่มควบคุม ทั้งในระยะหลังการทดลองและในระยะติดตามผล

การที่ผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 นี้ สำหรับกลุ่มทดลองนั้น ความวิตกกังวลก่อนการศึกษภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาล ในระยะหลังการทดลองต่ำกว่าในระยะก่อนการทดลอง จะเห็นได้ว่า

ประการแรก นอกจากลักษณะของตัวแบบและสถานการณ์แล้ว กลุ่มทดลอง ทั้งได้ชมตัวแบบถึง 2 ครั้ง ทำให้กลุ่มทดลองจดจำลักษณะของตัวแบบได้ดีขึ้น ซึ่งมีผลทำให้กลุ่มทดลองเรียนรู้โดยการสังเกตหรือการเลียนแบบได้ดียิ่งขึ้น

นอกจากนี้ลักษณะการแสดงพฤติกรรมของตัวแบบ และตัวแบบได้รับการ เสริมแรง ในพฤติกรรมที่แสดงออกได้เหมาะสม ช่วยให้ตัวแบบมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพราะทำให้กลุ่มทดลองเกิดความคาดหวังว่าจะได้รับผลกรรมดังเช่นตัวแบบ (Bandura, 1977 : 65-66) และช่วยให้การเสนอตัวแบบสัญลักษณ์ในรูปเทปบันทึกภาพ ลักษณะนี้สามารถลดความวิตกกังวลในกลุ่มทดลองได้จริง

ประการที่สอง ก่อนที่จะให้กลุ่มทดลองชมตัวแบบสัญลักษณ์ในรูปเทปบันทึกภาพนี้ ผู้วิจัยได้ชี้แจงให้กลุ่มทดลองทราบว่า กลุ่มทดลองจะได้ชมสถานการณ์ ในเทปบันทึกภาพอย่างไร และให้สังเกตว่าตัวแบบสัญลักษณ์ในรูปเทปบันทึกภาพนี้ปฏิบัติ อย่างไรต่อสถานการณ์นั้น การชี้แจงให้กลุ่มทดลองทราบก่อนได้ชมสถานการณ์นี้ คาลิช (Kalish, 1981 : 327) พบว่าการปฏิบัติเช่นนี้จะทำให้ การชมตัวแบบ สัญลักษณ์ในรูปเทปบันทึกภาพนี้ตรงกับวัตถุประสงค์ของผู้วิจัย และสามารถเน้นจุดสำคัญ ในสถานการณ์ และในพฤติกรรมของตัวแบบได้ชัดเจน นอกจากนี้การจัดระบบไว้ก่อน สามารถควบคุมผลการกระทำของตัวแบบได้ทำให้กลุ่มทดลองได้ชมตัวแบบสัญลักษณ์ใน รูปเทปบันทึกภาพตรงกับวัตถุประสงค์ของผู้วิจัยยิ่งขึ้น (Kalish, 1981 : 360)

ส่วนกลุ่มควบคุม ความวิตกกังวลก่อนการศึกษาภาคปฏิบัติวิชาแนวคิด พื้นฐานและหลักการพยาบาลในระยะหลังการทดลอง สูงกว่าในระยะก่อนการทดลอง ที่เป็นเช่นนี้

ประการแรก ในระยะเวลาอันใกล้ที่จะต้องเข้าศึกษาภาคปฏิบัติวิชา แนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาลนี้ กลุ่มควบคุมซึ่งอยู่ในชั่วโมงศึกษด้วยตนเอง และไม่ได้ชมเทปบันทึกภาพใด ๆ ก่อนการศึกษาภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและ หลักการพยาบาล เหมือนเช่นกลุ่มทดลอง ทำให้ไม่ทราบถึงสถานการณ์ที่นักศึกษา เข้าไปศึกษาภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาลเป็นครั้งแรก ได้สร้าง สัมพันธภาพกับผู้ป่วย และดูแลให้การพยาบาลผู้ป่วยที่ได้รับมอบหมายอย่างสมบูรณ์ ซึ่ง เป็นสถานการณ์ในเทปบันทึกภาพ ที่นำมาให้กลุ่มทดลองชม จึงมีผลทำให้ความวิตกกังวล ก่อนการศึกษาภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาล ของกลุ่มควบคุมสูงกว่า ในระยะหลังการทดลอง

ประการที่สอง การที่กลุ่มควบคุมได้มีโอกาสในการศึกษด้วยตนเอง แต่อาจไม่ได้ศึกษด้วยตนเอง ในเรื่องที่กลุ่มควบคุมมีความวิตกกังวลก่อนการศึกษา ภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาล ทำให้ความวิตกกังวลก่อนการศึกษา ภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาล สูงกว่าในระยะหลังการทดลอง

แต่เมื่อวิเคราะห์เป็นรายบุคคล แล้วพบว่ากลุ่มควบคุมบางคนความวิตกกังวล ในระยะหลังการทดลอง เท่ากับความวิตกกังวลในระยะก่อนการทดลอง หรือบางคน ความวิตกกังวลในระยะหลังการทดลองต่ำกว่าในระยะก่อนการทดลอง ที่เป็นเช่นนี้ อาจเป็นเพราะกลุ่มควบคุมบางคนได้เตรียมความพร้อมของตนเอง โดยการศึกษา ค้นคว้าในสิ่งที่ตนเองมีความวิตกกังวลก่อนการศึกษาภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและ หลักการพยาบาลด้วยตนเอง เป็นผลให้ความวิตกกังวลในระยะหลังการทดลอง เท่ากับ ในระยะก่อนการทดลองหรือความวิตกกังวลในระยะหลังการทดลองต่ำกว่าในระยะก่อน การทดลอง

เมื่อวิเคราะห์เป็นกลุ่ม พบว่ากลุ่มควบคุมมีความวิตกกังวลก่อนการศึกษา ภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาลสูงกว่าในระยะก่อนการทดลอง

จากการวิเคราะห์ดังกล่าว สามารถแสดงให้เห็นว่าในระยะหลังการ ทดลองความวิตกกังวลของนักศึกษาพยาบาลก่อนการศึกษาภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐาน และหลักการพยาบาล ที่เป็นกลุ่มทดลองต่ำกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 จึงกล่าวได้ว่า ตัวแบบช่วยลดความวิตกกังวลของนักศึกษาพยาบาล ก่อนการศึกษาภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาลได้

ข้อเสนอแนะ

ผลจากการศึกษาวิจัยเรื่อง ผลของตัวแบบที่มีต่อการลดความวิตกกังวลของ นักศึกษาพยาบาล ก่อนการศึกษาภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาลนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนของนักศึกษาพยาบาล เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น แบ่งเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้คือ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้
2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ควรนำผลการวิจัยไปใช้กับนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ใน วิทยาลัยพยาบาลสงขลา และในวิทยาลัยพยาบาลที่สังกัดกองงานวิทยาลัยพยาบาล สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุข ก่อนที่นักศึกษาพยาบาลจะ เข้าศึกษาภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาล เพื่อลดความวิตกกังวล ของนักศึกษาพยาบาล ในการเข้าศึกษาภาคปฏิบัติวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการ พยาบาลครั้งแรกลงได้

1.2 วิธีการเสนอตัวแบบสัญลักษณ์ ในรูปของเทปบันทึกภาพเป็น วิธีการที่สะดวก เหมาะสมกับลักษณะวิชาชีพพยาบาล ที่มีนักศึกษานพยาบาลในชั้นปี การศึกษาที่สูงกว่า พยาบาลประจำการ และอาจารย์พยาบาลเป็นตัวแบบให้นักศึกษา พยาบาลตลอดเวลาที่ปฏิบัติงาน จึงสมควรได้นำวิธีการเสนอตัวแบบในรูปเทป บันทึกภาพไปใช้กับนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ก่อนการศึกษาภาคปฏิบัติวิชาแนวคิด พื้นฐานและหลักการพยาบาล เพื่อให้ นักศึกษาพยาบาลมีความพร้อม มีโอกาสแสดง ศักยภาพได้มากยิ่งขึ้น เมื่อปฏิบัติงานบนเตียงผู้ป่วยครั้งแรก

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษา ในเรื่องของระยะเวลาของการเสนอ ตัวแบบ เพื่อศึกษาว่าควรเสนอตัวแบบระยะเวลาานเท่าใดในแต่ละครั้ง จึงจะทำให้ ตัวแบบมีประสิทธิภาพในการเปลี่ยนแบบสูงสุด

2.2 ความรู้การศึกษา ในเรื่องจำนวนครั้งของการเสนอตัวแบบ เพื่อคิดว่าควรเป็นจำนวนกี่ครั้ง จึงจะทำให้ตัวแบบมีประสิทธิภาพ ในการเขียนแบบ สูงสุด และประหยัดเวลาในการเสนอตัวแบบมากที่สุด

2.3 ความรู้การศึกษา เปรียบเทียบถึงประสิทธิภาพการเสนอ ตัวแบบสัญลักษณ์ร่วมกับ วิธีการปรับพฤติกรรมอื่น ๆ เช่น การชี้แนะ การเสริมแรง ทางบวก การแต่งพฤติกรรม การควบคุมตนเอง เป็นต้น ที่มีต่อการลดความวิตกกังวล ของนักศึกษาพยาบาล ก่อนการศึกษาวาดคปฏิบัติวิชันแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาล